

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 352

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 aprilie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	2–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
218. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 447/2002 privind atestarea bunurilor aparținând domeniului public al județului Argeș, precum și al municipiilor, orașelor și al comunelor din județul Argeș	9
226. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați, aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor	9–11
232. — Hotărâre privind aprobarea normativelor de cheltuieli și a devizului pentru acțiunile de protocol aferente organizării reuniunii Biroului Asociației Ombudsmanilor și Mediatorilor Francofoni — AOMF, a ședinței Consiliului de administrație al AOMF, precum și a seminarului deschis membrilor AOMF, în perioada 2–4 mai 2018	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2. — Hotărâre a Comisiei Centrale de Rechiziții privind aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2018	13
549/4.553. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 1.846/2.408/2014 privind punerea în aplicare a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 734**

din 23 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Mircea Moldovan și Ion Stanciu în Dosarul nr. 4.153/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 668D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Arată, astfel, că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității, întrucât sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” nu este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, având în vedere cadrul legislativ și instituțional aliniat cu prevederile cadrului de reglementare în domeniul rețelilor și serviciilor de comunicații electronice adoptat la nivelul Uniunii Europene. În acest sens menționează Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, precum și deciziile președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM). În ceea ce privește dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.153/2/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Mircea Moldovan — cu privire

la dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 — și, respectiv, de Ion Stanciu — referitor la dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal — cu ocazia soluționării apelurilor formulate într-o cauză privind săvârșirea mai multor infracțiuni aflate în concurs, dintre care unele au fost comise anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, iar altele ulterior acestei date.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia, Mircea Moldovan, susține că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității, întrucât sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând destinatarilor legii să înțeleagă care sunt aceste organe abilitate să realizeze măsuri cu un grad ridicat de intruziune în viața privată a persoanelor. Astfel, textul de lege criticat permite ca interceptările și înregistrările să fie făcute și de către alte persoane decât procurorul și organele de cercetare penală, fără a prevedea domeniul de activitate specific al respectivelor persoane, în condițiile în care, în România activează, potrivit unor reglementări speciale, numeroase organe specializate. Invocă, în acest sens, considerentele Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională. Consideră că este vorba de situații identice, motiv pentru care citează integral paragrafele 42—47 din decizia mai sus menționată privind cerințele de calitate a legii, ca garanție a principiului legalității, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia interceptărilor. Având în vedere argumentele reținute de Curtea Constituțională prin decizia citată anterior și caracterul intruziv al măsurilor de supraveghere tehnică, arată că este obligatoriu ca aceasta să se realizeze într-un cadru normativ clar, precis și previzibil, atât pentru persoana supusă acestei măsuri, cât și pentru organele de urmărire penală și pentru instanțele de judecată. În caz contrar, s-ar ajunge la posibilitatea încălcării într-un mod aleatoriu/abuziv a onorării drepturilor fundamentale esențiale într-un stat de drept: viața intimă, familială și privată și secretul corespondenței. Este îndeobște admis că drepturile prevăzute la art. 26 și art. 28 din Constituție nu sunt absolute, însă limitarea lor trebuie să se facă cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, iar gradul de precizie a termenilor și noțiunilor folosite trebuie să fie unul ridicat, dată fiind natura drepturilor fundamentale limitate. Așadar, standardul constituțional de protecție a vieții intime, familiale și private și a secretului corespondenței impune ca limitarea acestora să se realizeze într-un cadru normativ care să stabilească expres, într-un mod clar, precis și previzibil care sunt organele abilitate să efectueze operațiunile care constituie ingerințe în sfera protejată a drepturilor. În concluzie, arată că este justificată opțiunea legiuitorului ca mandatul de supraveghere tehnică să fie pus în executare de procuror și de organele de cercetare penală, care sunt organe judiciare, precum și de către lucrătorii specializați din cadrul poliției. Consideră că nu se justifică însă

opțiunea includerii, în cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, a sintagmei „*persoane care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*”, întrucât cu privire la aceste persoane nu se face nicio precizare în Codul de procedură penală din 1968 sau în legi speciale.

6. În ceea ce privește dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, autorul excepției Ion Stanciu susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale și ale art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, arată că principiul individualizării sancțiunilor de drept penal, recunoscut de către toate legislațiile statelor de drept, consacră regula că orice sancțiune, pentru a-și atinge scopul preventiv-educativ, trebuie să fie strict individualizată, ceea ce înseamnă adaptarea ei cantitativă și calitativă în raport cu natura și gradul de pericol social al faptei și de persoana făptuitorului. Pentru a se putea aplica acest principiu, sancțiunile de drept penal trebuie să fie adaptabile, atât din punct de vedere al cuantumului, cât și al calității, adică să poată fi proporționalizate în raport cu fapta și persoana făptuitorului. Principiul individualizării (proporționalizării) sancțiunilor de drept penal este realizat prin cele trei categorii de individualizare: legală, pe care o face legiuitorul, judiciară pe care o realizează judecătorul, și administrativă, care intervine în faza de executare. Individualizarea legală revine legiuitorului, Parlamentului, și se realizează prin operațiunea de stabilire prin lege a sancțiunilor de drept penal: pedepse, măsuri educative și măsuri de siguranță. În această etapă, legiuitorul stabilește pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal, prin fixarea unor limite minime și maxime ale fiecărei pedepse, care să corespundă, în abstract, importanței valorii sociale ocrotite prin incriminare. În cadrul acestei operațiuni, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental care face obiectul limitării impuse de sancțiune și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea. În literatura de specialitate, s-a subliniat necesitatea determinării pedepsei legale de către legiuitor, arătându-se că acesta nu poate să confere judecătorului o libertate absolută în stabilirea pedepsei concrete, pentru că ar exista riscul unei interpretări și aplicări arbitrare a pedepsei. Pe de altă parte, în doctrină, s-a arătat că legiuitorul nu trebuie să îi ia judecătorului dreptul de a proceda la individualizarea judiciară prin stabilirea unor pedepse absolut determinate sau prin prevederea unor pedepse care, datorită aplicării lor automate, scapă oricărui control judiciar. Prin individualizarea legală, legiuitorul oferă judecătorului puterea de stabilire a pedepsei în cadrul anumitor limite predeterminate, minimul și maximul special al pedepsei, dar, totodată, îi oferă aceluiași judecător instrumentele care îi permit alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infracătorului. În raport cu aceste cerințe ale individualizării legale, dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, care prevăd aplicarea obligatorie de către judecător a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite în cazul concursului de infracțiuni, sunt contrare prevederilor art. 53 alin. (2) din Constituție, întrucât judecătorul este lipsit de dreptul și obligația sa de a proceda la proporționalizarea judiciară a pedepsei rezultante, ceea ce încalcă principiul constituțional al individualizării sancțiunilor de drept penal. Practic, în cazul concursului de infracțiuni, după prima etapă, în care judecătorul individualizează pedeapsa pentru fiecare infracțiune concurentă, în cea de a doua etapă, în care trebuie să se proporționalizeze pedeapsa rezultantă, judecătorul devine un simplu instrument, un executant automat al aplicării unui spor prestabilit, obligatoriu, egal cu o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite în prima etapă, ceea ce contravine principiului general al separației puterilor în stat, prin aceea că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, instituite de legiuitor, reprezintă o imixtiune a puterii legislative în domeniul puterii judecătorești.

7. Referitor la dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012, autorul excepției Ion Stanciu consideră că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile. În acest sens, arată că regimul legii penale mai favorabile este prevăzut de dispozițiile art. 5 din noul Cod penal, text care stabilește în alin. (1) că, în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă. Textul de lege criticat prevede că tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă. Or noul Cod penal a introdus, prin dispozițiile art. 39, 43, 44, un regim sancționator al pluralității de infracțiuni mai sever decât cel prevăzut de Codul penal anterior. Prin soluția legislativă prevăzută de art. 10 din Legea nr. 187/2012, legiuitorul a impus aplicarea tratamentului sancționator al pluralității potrivit legii penale noi, mai severe, ceea ce reprezintă o evidentă încălcare a principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile prevăzut de art. 15 din Constituție, pentru că tratamentul sancționator mai favorabil al pluralității de infracțiuni este cel prevăzut de legea veche. Arată că, potrivit literaturii de specialitate, evaluarea legii mai favorabile în cazul concursului de infracțiuni are loc în vederea stabilirii legii care conduce la o pedeapsă rezultantă mai redusă și pe care o va executa inculpatul, indiferent de legea după care s-ar stabili existența fiecăreia dintre infracțiunile concurente, în parte. Aflată în fața unor infracțiuni concurente, prevăzute de legi succesive, instanța se va întreba întotdeauna după care lege se va ajunge ca inculpatul să execute efectiv o pedeapsă mai redusă. Consideră că soluția legislativă prevăzută de art. 10 din Legea nr. 187/2012 este contrară și Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. Or, din analiza conținutului art. 10 din Legea nr. 187/2012, rezultă că suntem în prezența unei reglementări care combină prevederi din Codul penal anterior — pe baza cărora sunt stabilite pedepsele pentru infracțiunile comise înainte de 1 februarie 2014 — cu cele ale noului Cod penal privind stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită sub imperiul legii noi, iar apoi, pentru tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni, textul impune aplicarea dispozițiilor mai severe ale noului Cod, combinare ce nu conduce la aplicarea legii penale mai favorabile, care este evident legea penală veche, atât în ceea ce privește dispozițiile privind aplicarea pedepsei pentru fiecare infracțiune, cât și în ceea ce privește dispozițiile referitoare la tratamentul sancționator al pluralității.

8. În fine, autorul excepției Ion Stanciu susține că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 sunt contrare și cerințelor art. 7 privind principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, așa cum se reflectă acestea în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în materia legiferării pedepselor, a decis că este posibil ca, prin intervenția legiuitorului, să fie modificat tratamentul sancționator al infracțiunilor, dar asemenea intervenții legislative trebuie să respecte principiul neretroactivității aplicării pedepselor, întrucât, în caz contrar, statele ar fi libere — prin modificarea legii sau reinterpretarea regulilor aplicabile — să redefească scopul pedepsei impuse, în detrimentul persoanei condamnate, în condițiile în care aceasta din urmă nu și-ar fi putut imagina o asemenea dezvoltare la data săvârșirii infracțiunii. În raport cu jurisprudența Curții de la Strasbourg, autorul excepției consideră că, în conceptul autonom de „pedeapsă”, utilizat de art. 7 din Convenție, urmează a se include nu numai limitele legale de pedeapsă, ci și toate normele, regulile și procedurile care conduc judecătorul la stabilirea unei pedepse în cazul concret, respectiv tot ceea ce definește regimul sancționator, inclusiv

regulile în materia concursului de infracțiuni. Astfel, arată că modificarea tratamentului sancționator printr-o intervenție legislativă este permisă numai în măsura în care respectă — raportat la momentul săvârșirii faptei — cerințele previzibilității, accesibilității și neretroactivității (exceptând legea penală mai favorabilă), în cazul unei pluralități de infracțiuni principiul enunțat aplicându-se cu privire la fiecare faptă care intră în componența pluralității. Așadar, modificarea pedepselor și, respectiv, a tratamentului sancționator în cazul concursului de infracțiuni — ca urmare a unei intervenții legislative ulterioare săvârșirii faptei — și care constă în agravarea regimului sancționator pe care persoana acuzată l-ar fi putut avea în vedere, în mod obiectiv, la momentul săvârșirii faptei, echivalează cu aplicarea retroactivă a legii penale și încălcarea cerințelor de previzibilitate și accesibilitate consacrate de art. 7 din Convenție.

9. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală arată că opinia instanței cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 este în sensul admiterii acesteia, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016. Referitor la dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012, opinia instanței de judecată este în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, având în vedere că, la aplicarea pedepsei rezultante, în ipoteza reglementată de prevederile art. 10 din Legea nr. 187/2012, nu se poate reține existența unei succesiuni de legi penale. În aceste condiții, este obligatorie aplicarea legii noi pentru concursul de infracțiuni, fără ca normele criticate să contravină Constituției.

10. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012, arată că, potrivit prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, prin lege organică se reglementează „infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora”, revenind legiuitorului rolul de a stabili conținutul concursului de infracțiuni și tratamentul sancționator aplicabil acestuia. Referitor la dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 — modificate prin art. I pct. 47 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003 — au fost abrogate, la 1 februarie 2014, prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de

procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, dar produc efecte juridice în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, deoarece, în temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, „*Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege*”. Ca atare, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), aceasta se va pronunța și asupra dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968: „*Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.*”;

— Art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal: „*În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează: [...] b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite.*”;

— Art. 10 din Legea nr. 187/2012: „*Tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă.*”

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) privind statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale și principiul legalității, ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile, ale art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 7 privind principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este criticată sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, pe motiv că respectiva sintagmă nu respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii. În acest sens, sunt invocate argumentele avute în vedere de Curtea Constituțională cu ocazia pronunțării Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016, prin care sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală a fost constatată ca fiind neconstituțională, deoarece încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și în art. 1 alin. (5) care consacră principiul legalității (paragraful 50).

17. Curtea reține că sintagma „*alte organe specializate ale statului*” din dispozițiile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere. În Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, Curtea și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică.

18. Curtea constată, referitor la suportul tehnic pentru realizarea respectivei activități de supraveghere, că, sub imperiul vechiului Cod de procedură penală — ca, de altfel, și sub cel al noului cod —, acesta era asigurat de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor lor, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal, așa cum prevede și noul Cod de procedură penală în cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (3).

19. Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, reținând că dispozițiile de lege criticate, ca, de altfel, întreaga secțiune din vechiul Cod de procedură penală referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

20. Prin decizia citată anterior, Curtea a mai reținut, cu privire la vechea reglementare, că, potrivit dispozițiilor art. 91⁶ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanță, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

21. În continuare, prin aceeași decizie mai sus citată, Curtea Constituțională a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în *Cauza Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, în care reclamantul invocă nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, Curtea de la Strasbourg a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracta depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. Totodată, și în Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în *Cauza Klimentyev împotriva Rusiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune

întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor.

22. În același sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, și nr. 348 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. În ceea ce privește dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012, Curtea observă că și acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici identice. Astfel, prin Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 13 iunie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, o excepție de neconstituționalitate identică, reținând că actualul Cod penal reglementează un regim juridic de sancționare a celor două forme de concurs de infracțiuni, real și formal — cât privește persoana fizică, infractor major —, în cadrul căruia se pot observa o pluralitate de sisteme de sancționare, cu modificări substanțiale față de concepția Codului penal din 1969. Astfel, art. 39 alin. (1) din Codul penal instituie sancționarea concursului de infracțiuni potrivit sistemului absorbției, când s-au stabilit pedeapsa cu detențiunea pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoarea sau amenda [lit. a)], sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix, în cazul în care pentru infracțiunile concurente s-au aplicat numai pedepse cu închisoarea sau numai pedepse cu amenda [lit. b) și c)], sistemului cumulului aritmetic între pedeapsa închisorii și pedeapsa amenzii, când au fost aplicate ambele tipuri de sancțiuni [lit. d)] și un sistem mixt, al cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix combinat cu sistemul cumulului aritmetic, atunci când s-au stabilit mai multe pedepse de specie diferită — închisoare și amenda [lit. e)]. Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăși cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață [art. 39 alin. (2) din Codul penal]. Curtea a observat că, anterior, sancționarea concursului de infracțiuni era reglementată în dispozițiile art. 34 din Codul penal din 1969, pentru persoana fizică, inclusiv pentru infractorul minor, fiind consacrat, ca tratament juridic al concursului de infracțiuni, sistemul cumulului juridic cu spor facultativ și variabil, pedeapsa cea mai grea care se aplica în cazul concursului de infracțiuni sau amenda cea mai mare — în cazul în care pentru infracțiunile concurente s-au stabilit numai amenzi, putând fi sporită de instanță la maximul special al pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea care a atras cea pedeapsă, cu posibilitatea aplicării și a unui spor special de până la 5 ani, în cazul în care instanța considera că pedeapsa cea mai grea, sporită până la maximul ei special, nu ar fi îndestulătoare pentru asigurarea unei sancționări corespunzătoare a concursului de infracțiuni. Agravarea pedepsei avea caracter excepțional, de vreme ce, potrivit Codului penal din 1969, sistemul cumulului juridic nu se aplica necondiționat și în mod absolut în toate cazurile, instanța având posibilitatea să facă abstracție de posibilitatea adăugării unui spor și să se limiteze la aplicarea sistemului absorbției, ca tratament juridic al concursului de infracțiuni. Așadar, sporirea pedepsei celei mai grele sau a amenzii celei mai mari nu era obligatorie, ci facultativă, instanța având opțiunea să aplice

sporul numai atunci când considera că acesta era necesar pentru atingerea scopului pedepsei ori, dimpotrivă, să renunțe la sporirea pedepsei, în special atunci când cealaltă infracțiune concurrentă era o infracțiune care prezenta un pericol social redus. În aceste condiții, Curtea a constatat că, potrivit Codului penal din 1969, adăugarea sporului era lăsată la aprecierea instanței atât sub raportul necesității, cât și cu privire la cuantumul său, în limita fixată de lege, instanța având în vedere gradul de pericol social al infracțiunilor concurente, rezultat din toate datele și împrejurările obiective și subiective ale acestora, posibilitatea instanței de a spori pedeapsa cea mai grea, în două trepte, asigurând condițiile unei individualizări corespunzătoare a pedepsei rezultante, în cazul concursului de infracțiuni (paragraful 17).

24. Cu titlu de principiu, prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că operațiunea de determinare concretă a pedepsei în cazul concursului de infracțiuni parcurge două etape, în prima etapă având loc stabilirea pedepsei pentru fiecare infracțiune concurrentă în parte, ca și cum ar fi singură, folosind în acest scop criteriile generale de individualizare a pedepsei și, eventual, criteriile speciale, respectiv cauzele generale de agravare sau de atenuare a pedepsei. În cea de-a doua etapă se aplică pedeapsa pe care infractorul urmează să o execute pentru toate infracțiunile, așadar pedeapsa rezultantă sau pedeapsa de ansamblu. Atât art. 34 din Codul penal din 1969, cât și art. 39 din actualul Cod penal deosebesc operațiunea de stabilire a pedepsei pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite de aceea a aplicării pedepsei ce urmează a fi executată și care reprezintă sancțiunea pentru toate infracțiunile aflate în concurs. În prima etapă, prin stabilirea pedepsei pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite, instanța judecătorească realizează o individualizare a răspunderii penale pentru o singură infracțiune care se află în pluralitatea de infracțiuni săvârșite de infractor, făcându-se abstracție de existența celorlalte infracțiuni, fiecare infracțiune păstrându-și gradul său de pericol social, această primă etapă fiind normată în mod identic în ambele coduri penale. În cea de-a doua etapă — aplicarea pedepsei, potrivit Codului penal din 1969, aceeași instanță apreciază cu privire la ansamblul activității infracționale a infractorului, dând spre executare o pedeapsă pentru întreg ansamblul, pedeapsă ce reflectă pericolul social ce reiese din comiterea infracțiunilor concurente. Concursul de infracțiuni, ca formă a pluralității de infracțiuni, este așadar o situație de fapt ce îl privește pe infractor și demonstrează, de regulă, un grad de pericol social mărit pe care îl prezintă infractorul. Această a doua etapă în procesul de individualizare a pedepsei în cazul concursului de infracțiuni se desfășoară, în prezent, după regulile instituite de dispozițiile art. 39 alin. (1) și (2) din Codul penal, care prevăd două momente ce trebuie parcurse până la aplicarea pedepsei rezultante, respectiv aplicarea pedepsei celei mai grele dintre cele stabilite pentru infracțiunile concurente și adăugarea sporului fix, obligatoriu. Curtea a reținut că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din actualul Cod penal, criticate de către autorul excepției, reglementează în materia sancționării concursului de infracțiuni săvârșite de persoana fizică, infractor major, pentru ipoteza în care s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, stabilind tratamentul penal al concursului de infracțiuni prin aplicarea sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix. Așadar, potrivit prevederilor precitate, dacă pentru infracțiunile concurente s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, se va aplica pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. În context, Curtea a reținut că o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare (paragraful 18).

25. Potrivit celor reținute de Curte prin Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016, în actualul Cod penal, legiuitorul român are o orientare mai degrabă preventivă decât represivă, de vreme ce a optat pentru reducerea limitelor speciale de pedeapsă pentru mai multe infracțiuni, concomitent cu înăsprirea tratamentului

penal al pluralității de infracțiuni, în contextul în care critica principală a tendințelor legislative anterioare de majorare a limitelor maxime de pedeapsă, ca principal instrument de combatere a unor infracțiuni, a fost aceea că sistemul sancționator al vechiului Cod penal nu mai reflecta în mod corect sistemul valorilor sociale pe care legea penală este chemată să le protejeze. Astfel, în expunerea de motive la proiectul Legii privind Codul penal se arată că „soluția de dorit nu este deci o majorare dusă la absurd a limitelor de pedeapsă, care nu face altceva decât să nesocotească ierarhia valorilor sociale într-o societate democratică”. Pe de altă parte, legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere și instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, în condițiile în care, sub imperiul fostei reglementări, pluralitatea de infracțiuni, deși un indiciu important privind pericolozitatea sporită a infractorului, rămânea practic nesancționată, cauza de agravare fiind, în foarte multe situații, ignorată de instanțe în stabilirea pedepsei rezultante, din cauza faptului că sporul de pedeapsă prevăzut de lege avea un caracter facultativ. Așa încât noul Cod penal răspunde unei puternice exigențe sociale, de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional. Potrivit expunerii de motive la proiectul Legii privind Codul penal, „într-un stat de drept, întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate pentru cei care înfrâng pentru prima oară legea penală, urmând să crească progresiv pentru cei care comit mai multe infracțiuni înainte de a fi definitiv condamnați și cu atât mai mult pentru cei aflați în stare de recidivă. De aceea, limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială trebuie corelate cu dispozițiile părții generale, care vor permite o agravare proporțională a regimului sancționator prevăzut pentru pluralitatea de infracțiuni”. Așadar, în cazul concursului de infracțiuni, pe lângă pedeapsa cea mai grea cu închisoarea — singura sancțiune aplicată, în mod obișnuit, de către instanțe sub legea veche, sub imperiul legii noi este obligatorie aplicarea unui spor egal cu o treime din totalul celorlalte pedepse. Având în vedere toate cele arătate, Curtea a reținut că, întrucât săvârșirea mai multor infracțiuni de către aceeași persoană demonstrează o perseverență pe calea infracțională a acesteia, sunt necesare sisteme de sancționare adecvate pentru asigurarea constrângerii și reeducării, iar reglementarea acestora nu trebuie să se facă decât cu respectarea Constituției și a supremației sale (paragraful 19).

26. De asemenea, Curtea a reținut, prin decizia citată anterior, că individualizarea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, legală — revine legiuitorului, care stabilește normativ pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal, prin fixarea unor limite minime și maxime ale fiecărei pedepse, care să corespundă în abstract importanței valorii sociale ocrotite, iar, pe de altă parte, judiciară — pe care o realizează judecătorul în cadrul limitelor stabilite de lege. Curtea a subliniat importanța individualizării legale a sancțiunilor de drept penal prin aceea că legiuitorul nu poate să confere judecătorului o libertate absolută în stabilirea pedepsei concrete, întrucât ar exista riscul unei interpretări și aplicări arbitrare a pedepsei. Pe de altă parte, Curtea a apreciat că, în reglementarea sancțiunilor de drept penal de către legiuitor, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de sancțiune, și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea. Totodată, legiuitorul nu trebuie să îi ia judecătorului dreptul de a proceda la individualizarea judiciară prin stabilirea unor pedepse absolut determinate sau prin prevederea unor pedepse care, datorită aplicării lor automate, scapă oricărui control judiciar. Prin individualizarea legală, legiuitorul oferă judecătorului puterea de stabilire a pedepsei în cadrul anumitor limite predefinite — minimul și maximum special al pedepsei, dar, totodată, îi oferă aceluiași judecător instrumentele care îi permit alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infractorului. Curtea a constatat că, în prima etapă a operațiunii de determinare concretă a pedepsei, în cazul concursului de infracțiuni,

judecătorul stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune concurentă în parte, ca și cum ar fi singură, folosind în acest scop criteriile generale de individualizare a pedepsei și, eventual, criteriile speciale, respectiv cauzele generale de agravare sau de atenuare a pedepsei. În această etapă, judecătorul realizează o individualizare a răspunderii penale pentru fiecare infracțiune care se află în pluralitatea de infracțiuni săvârșite de infractor, făcându-se abstracție de existența celorlalte infracțiuni, fiecare infracțiune păstrându-și gradul său de pericol social. Curtea reține așadar deplina independență a judecătorului în a proceda la individualizarea judiciară a sancțiunilor pentru fiecare dintre infracțiunile concurente. În cea de-a doua etapă, judecătorul identifică pedeapsa cea mai grea la care, potrivit prevederilor criticate, adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. În acest mod, aplică pedeapsa pe care inculpatul urmează să o execute pentru toate infracțiunile, așadar pedeapsa rezultantă sau pedeapsa de ansamblu, pedeapsă ce trebuie să reflecte pericolul social care reiese din comiterea infracțiunilor concurente (paragraful 20).

27. În concluzie, prin Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016, Curtea a reținut că reglementarea tratamentului penal al concursului de infracțiuni, pentru ipoteza în care s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, prin aplicarea sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix, intră în atribuțiile organului legiuitor, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, care, realizând o individualizare legală a sancțiunilor în materie, apreciază, în concret, în funcție de o serie de criterii, printre care și frecvența fenomenului infracțional. Așa fiind, Curtea a reținut că, prin adoptarea noului regim juridic de sancționare a celor două forme de concurs de infracțiuni, real și formal — cât privește persoana fizică, infractor major —, reglementând mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere (paragraful 21). Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) cu privire la principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale (paragraful 22). Referitor la pretinsa încălcare de către dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal a art. 53 din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi reținută, întrucât prevederile constituționale invocate sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat (paragraful 23).

28. În ceea ce privește dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012, prin Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016, mai sus citată, Curtea a reținut că, în baza dispozițiilor criticate, tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă. Cu alte cuvinte, dacă cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost comisă după intrarea în vigoare a noului Cod penal, se va aplica legea penală mai favorabilă numai la individualizarea pedepsei pentru infracțiunile comise sub legea veche, iar tratamentul sancționator al concursului va fi, în mod obligatoriu, cel prevăzut de noul Cod penal, chiar dacă este mai sever, deoarece sub imperiul acestuia s-a desăvârșit configurația concursului. Prin reglementarea art. 10 din Legea nr. 187/2012, legiuitorul a urmărit să evite controversele doctrinare apărute în momentul intrării în vigoare a Codului penal din 1969, așa încât a consacrat explicit soluția majoritară conturată în practica acelei perioade, conform căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabile. Din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 ar rezulta interpretarea potrivit

căreia tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni s-ar putea aplica potrivit Codului penal din 1969 sau noului Cod penal atunci când toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969. Cu alte cuvinte, s-ar putea susține că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 consacră, implicit, teza aplicării legii penale mai favorabile în funcție de instituții autonome. În această ipoteză, jurisprudența apărută după intrarea în vigoare a noului Cod penal a fost majoritară în a considera concursul de infracțiuni ca fiind o instituție autonomă. Legea penală mai favorabilă se determină prin raportare la fiecare instituție care se aplică în mod autonom, astfel că, dacă încadrarea faptei s-a făcut după una dintre legi, care este mai favorabilă, aceasta nu exclude aplicarea dispozițiilor din cealaltă lege cu privire la recidivă sau la concursul de infracțiuni, dacă acestea sunt mai favorabile. S-a arătat că, de pildă, concursul de infracțiuni face parte dintre acele instituții juridico-penale (ca și prescripția, suspendarea executării pedepsei ș.a.) ale căror reguli se aplică, în cazul succesiunii de legi penale în timp, în mod autonom, independent de încadrarea juridică a faptelor după legea nouă sau după cea anterioară. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, s-a statuat însă că „dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile”, așa încât determinarea legii penale mai favorabile în cazul concursului de infracțiuni va depinde de încadrarea juridică dată infracțiunilor concurente. Potrivit considerentelor Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014, rațiunea pentru care, în esență, s-a apreciat că doar aplicarea globală a legii penale mai favorabile este constituțională — deoarece, în caz contrar, „prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor” —, este aceea că, „în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu”. Crearea unei *lex tertia* de către judecător în aplicarea legii a determinat Curtea să statueze asupra imposibilității de a aplica legea penală pe instituții autonome, împiedicând astfel judecătorul să intre în sfera de atribuții a puterii legislative (paragraful 24).

29. Totodată, prin decizia menționată, Curtea a reținut că, aparent, art. 10 din Legea nr. 187/2012 instituie, prin voința legiuitorului, o *lex tertia*, permițând, în privința tratamentului sancționator al pluralității de infracțiuni, aplicarea unei alte legi decât cele aplicate pentru majoritatea infracțiunilor componente ale pluralității. Curtea a constatat însă că art. 10 din Legea nr. 187/2012 reglementează tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni care și-a desăvârșit configurația prin comiterea ultimei infracțiuni sub legea nouă, așa încât pedeapsa rezultantă urmează să se aplice potrivit principiului „legii mai conforme cu interesele apărării sociale”, care este legea nouă. Stabilirea limitelor apărării sociale este atributul exclusiv al legiuitorului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. De altfel, în aplicarea pedepsei rezultante, în ipoteza reglementată de art. 10 din Legea nr. 187/2012, nu se poate reține existența unei succesiuni de legi penale, momentul în raport cu care se apreciază aplicarea legii penale în timp fiind cel al realizării integrale, al definitivării concursului real de infracțiuni. În aceste condiții este obligatorie aplicarea legii noi tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, așadar doar atunci când cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost săvârșită după intrarea în vigoare a noii legi, nefiind obligatorie aplicarea legii noi atunci când toate faptele sunt comise sub legea veche, dar judecarea lor are loc sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se face aplicarea celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014. Inculpatul, prin săvârșirea unei infracțiuni și sub imperiul legii noi, a înțeles să o încalce și pe

aceasta, expunându-se consecințelor care derivă din acest fapt, așa încât aplicarea dispozițiilor legii noi în privința concursului, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni sub legea nouă, era previzibilă pentru inculpat. În aceste condiții, este pe deplin justificată opțiunea legiuitorului de a reglementa tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni în mod diferit, după cum toate infracțiunile din structura pluralității au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, judecarea lor având loc sub legea nouă, situație tranzitorie în care aplicarea legii penale mai favorabile se va face potrivit Deciziei Curții nr. 265 din 6 mai 2014, ori cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se aplica pedeapsa rezultantă potrivit legii noi — ce reflectă interesele apărării sociale la acel moment — sub incidența căreia s-a definitivat concursul de infracțiuni (paragraful 25). Pentru motivele mai sus arătate, Curtea a constatat că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile (paragraful 26).

30. De asemenea, prin Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016, mai sus citată (paragraful 27), Curtea nu a reținut nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 ar aduce atingere cerințelor art. 7 referitor la legalitatea pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât textele de lege menționate îndeplinesc cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii și nu conduc la o aplicare retroactivă a legii penale mai defavorabile inculpatului. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a statuat că noțiunea de „*drept*” folosită la art. 7 corespunde celei de „*lege*” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K.*

32. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Moldovan și Ion Stanciu în Dosarul nr. 4.153/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, ale art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

împotriva Turciei, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

31. În același sens sunt și Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 9 decembrie 2015, Decizia nr. 782 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 22 ianuarie 2016, Decizia nr. 822 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 18 februarie 2016, Decizia nr. 256 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 22 iulie 2016, Decizia nr. 329 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 21 iulie 2016, Decizia nr. 337 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 23 august 2016, Decizia nr. 497 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016, Decizia nr. 545 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 21 octombrie 2016, Decizia nr. 775 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 14 aprilie 2017, și Decizia nr. 368 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017. Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții cu privire la dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal și ale art. 10 din Legea nr. 187/2012, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 447/2002 privind atestarea bunurilor aparținând domeniului public al județului Argeș, precum și al municipiilor, orașelor și al comunelor din județul Argeș

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 4 „Inventarul bunurilor ce aparțin domeniului public al Municipiului Curtea de Argeș” la Hotărârea Guvernului nr. 447/2002 privind atestarea bunurilor aparținând domeniului public al județului Argeș, precum și al municipiilor, orașelor și al comunelor din județul Argeș, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 și 609 bis din 16 august 2002, cu modificările și completările ulterioare, la secțiunea I „Bunuri imobile”, se modifică după cum urmează:

— la poziția nr. 379, coloana nr. 3 va avea următorul cuprins: „S = 12.223 mp”, coloana nr. 4 va avea următorul

cuprins: „1999”, coloana nr. 5 va avea următorul cuprins: „1.494.090,63”, iar coloana nr. 6 va avea următorul cuprins: „Hotărârea Consiliului Local nr. 71/28.10.1999, Hotărârea Guvernului nr. 447/2002, Hotărârea Guvernului nr. 639/2002”;

— la poziția nr. 380, coloana nr. 3 va avea următorul cuprins: „S = 3.518 mp”, coloana nr. 5 va avea următorul cuprins: „58.800.773,71”, iar coloana nr. 6 va avea următorul cuprins: „Hotărârea Consiliului Local nr. 71/28.10.1999, Hotărârea Guvernului nr. 447/2002, Hotărârea Guvernului nr. 639/2002”.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Paul Stănescu

București, 12 aprilie 2018.
Nr. 218.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați, aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor

Având în vedere prevederile Legii nr. 2/2018 a bugetului de stat pe anul 2018,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2018 al Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați, aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici
p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Adrian Marius Rîndunică,
secretar de stat

București, 18 aprilie 2018.
Nr. 226.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
 COMPANIA NAȚIONALĂ „ADMINISTRAȚIA PORTURILOR DUNĂRII MARITIME” — S.A. GALAȚI
 Sediul/Adresa: Galați, Str. Portului nr. 34
 Cod unic de înregistrare RO 117776466

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
 pe anul 2018**

				mii lei
	INDICATORI		Nr. rd.	Propuneri an curent (2018)
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	17.826,60
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	16.944,64
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	881,96
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	17.055,40
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	16.655,40
		A. cheltuieli cu bunuri și servicii	9	4.520,17
		B. cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	279,39
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	8.346,26
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	7.266,17
		C1 ch. cu salariile	13	6.476,17
		C2 bonusuri	14	790,00
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	775,62
		C5 Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	18	304,47
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	3.509,58
	2	Cheltuieli financiare	20	400,00
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	771,20
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	233,00
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	538,20
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	538,20
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	55,00
	8	Maximum 25% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat conf. Legii nr.235/2017, din care:	32	148,30
		a) - dividende cuvenite bugetului de stat	33	118,64
		b) - dividende cuvenite bugetului local	33a	
		c) - dividende cuvenite altor acționari	34	29,66
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	389,90
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	961,00
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	961,00
		a) cheltuieli materiale	38	55,10
		b) cheltuieli cu salariile	39	594,67
		c) cheltuieli privind prestarile de servicii	40	206,92
		d) cheltuieli cu reclama și publicitate	41	11,15
		e) alte cheltuieli	42	93,16

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2018)
0	1	2	3	4
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	10.509,85
	1	Alocații de la buget	44	759,00
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	10.509,85
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	162
	2	Nr. mediu de salariați total	49	160
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	3.617,80
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat	51	3.008,85
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	105,90
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului	53	105,90
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/persoană)	54	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	55	956,74
	9	Plăți restante	56	
	10	Creanțe restante	57	274,00

*) Rd.50 = Rd.151 din Anexa de fundamentare nr. 2

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea normativelor de cheltuieli și a devizului pentru acțiunile de protocol aferente organizării reuniunii Biroului Asociației Ombudsmanilor și Mediatorilor Francofoni — AOMF, a ședinței Consiliului de administrație al AOMF, precum și a seminarului deschis membrilor AOMF, în perioada 2—4 mai 2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă normativelor de cheltuieli pentru acțiunile de protocol aferente organizării reuniunii Biroului Asociației Ombudsmanilor și Mediatorilor Francofoni — AOMF, a ședinței Consiliului de administrație al AOMF, precum și a seminarului deschis membrilor AOMF, în perioada 2—4 mai 2018, prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Finanțarea cheltuielilor necesare pentru organizarea și desfășurarea evenimentelor prevăzute la art. 1, în limita sumei de 59.500 lei, se suportă din bugetul aprobat Avocatului Poporului pe anul 2018, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, conform devizului estimativ de cheltuieli prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Prin derogare de la prevederile cap. I pct. 1 și 4, cap. II pct. 2 și pct. 5 lit. C din Normele privind organizarea în țară a acțiunilor de protocol și a unor manifestări cu caracter cultural-științific, precum și cheltuielile ce se pot efectua în acest scop de către instituțiile publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 552/1991, cu modificările ulterioare, în scopul organizării și desfășurării evenimentelor prevăzute la art. 1, se aprobă invitarea în țară a unui număr maxim de 50 de persoane.

Art. 4. — Avocatul Poporului răspunde de modul de utilizare a sumelor aferente organizării evenimentelor prevăzute la art. 1, în conformitate cu prevederile legale.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru
Avocatul Poporului,
Victor Ciorbea
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

NORMATIVELE DE CHELTUIELI
pentru organizarea reuniunii Biroului Asociației Ombudsmanilor și Mediatorilor Francofoni — AOMF,
a ședinței Consiliului de administrație al AOMF, precum și a Seminarului deschis membrilor AOMF

Nr. crt.	Cheltuieli de organizare	Limita maximă (lei)
1.	Cheltuieli privind transportul intern al participanților internaționali	100 lei/persoană
2.	Materiale informative și de lucru	50 lei/persoană
3.	Fotograf 3 zile	700 lei/fotograf/zi
4.	Servicii de interpretariat 2 interpreți 2 zile	1.250 lei/interpret/zi
5.	Pauze de cafea	25 lei/persoană/zi
6.	Închiriere sală conferință și echipament tehnic pentru organizarea reuniunii Biroului AOMF, ședinței Consiliului de administrație al AOMF, Seminarului deschis membrilor AOMF	4.000 lei/sală
7.	Pointer	200 lei/zi
8.	Prânz oficial	100 lei/persoană/zi
9.	Cină oficială	200 lei/persoană/zi
10.	Servicii organizare	10.000 lei
11.	Cadouri pentru invitați	50 lei/persoană
12.	Bilete de acces pentru vizită la Palatul Parlamentului	45 lei/persoană

DEVIZ ESTIMATIV DE CHELTUIELI
pentru organizarea reuniunii Biroului Asociației Ombudsmanilor și Mediatorilor Francofoni — AOMF,
a ședinței Consiliului de administrație al AOMF, precum și a Seminarului deschis membrilor AOMF

Nr. crt.	Denumirea activității	Suma alocată (lei)
1.	Cheltuieli privind transportul intern al participanților internaționali	5.000 lei
2.	Materiale informative și de lucru	2.500 lei
3.	Fotograf	2.100 lei
4.	Servicii de interpretariat	5.000 lei
5.	Pauze de cafea (3*25*50)	3.750 lei
6.	Închiriere sală conferință și echipament tehnic pentru organizarea reuniunii Biroului AOMF, ședinței Consiliului de administrație al AOMF, Seminarului deschis membrilor AOMF	4.000 lei
7.	Pointer	400 lei
8.	Mese oficiale (10*200+50*10+50*200+50*100) =	22.000 lei
9.	Servicii organizare	10.000 lei
10.	Cadouri pentru invitați (50*50)	2.500 lei
11.	Bilete de acces pentru vizită la Palatul Parlamentului (50*45)	2.250 lei
TOTAL		59.500 lei

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
COMISIA CENTRALĂ DE RECHIZIȚII
MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A REZERVELOR DE STAT ȘI PROBLEME SPECIALE

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Listei cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2018

Având în vedere dispozițiile art. 21 alin. (3), art. 22, art. 23 alin. (2), (3) și (5) din Legea nr. 132/1997 privind rechizițiile de bunuri și prestările de servicii în interes public, republicată, ale art. 2 lit. b), art. 3 lit. B pct. 5 și 16, art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia Centrală de Rechiziții adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Lista cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile, necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile pe anul 2018, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, prin Secretariatul tehnic permanent al

Comisiei Centrale de Rechiziții, și comisiile mixte de rechiziții, prin secretariatele tehnice, duc la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
președintele Comisiei Centrale de Rechiziții,
Dorin Sandu Voicu

București, 14 martie 2018.
Nr. 2.

ANEXĂ

LISTA

cu prețurile principalelor bunuri consumptibile rechiziționabile necesare estimării fondurilor folosite la plata despăgubirilor acestora, valabile în anul 2018*

— lei —

Nr. crt.	Principalele bunuri consumptibile rechiziționabile			UM	Preț de livrare mediu (PL)**	Preț de vânzare cu amănuntul mediu (PVA)***
	Cod CPV	Grupa de produse	Denumirea produsului			
1	15612100-2	Morărit, panificație, făinoase	Făină de grâu	kg	1,35	2,34
2	15612210-6		Făină de porumb (mălai)	kg	1,40	2,81
3	15851200-0		Paste făinoase	kg	4,59	6,04
4	15811100-7		Pâine	kg	2,38	3,32
5	15111100-0	Carne	Carne de pasăre	kg	7,80	10,82
6	15112100-7		Carne de porc	kg	10,32	16,28
7	15113000-3		Carne de vită	kg	12,51	24,63
8	15131130-5	Preparate din carne	Cârnați	kg	15,61	22,01
9	15131700-2		Conserve din carne	kg	13,61	24,21
10	15235000-4		Conserve din pește	kg	19,00	32,36
11	15131310-1		Pate de ficat	kg	12,16	20,17
12	15131120-2		Salamuri	kg	17,29	18,97
13	15131000-5		Specialități din carne	kg	18,64	25,18
14	15220000-6		Pește	Pește	kg	11,61
15	15541000-2	Lactate	Brânză telemea	kg	16,69	21,44
16	15511100-4		Lapte	l	3,28	4,01
17	15981200-0	Alte produse alimentare	Apă minerală	l	1,12	1,43
18	03212100-1		Cartofi	kg	0,70	1,48
19	03221210-1		Fasole uscată	kg	—****	8,67
20	03142500-3		Ouă	buc.	0,37	0,81
21	15411200-4		Ulei comestibil	l	4,10	5,35
22	15831200-4		Zahăr alb rafinat	kg	2,81	3,42

* Prețurile sunt stabilite în funcție de cotațiile pieței din anul 2017 până la data de 30 septembrie; acestea se vor actualiza cu indicele de inflație la data plății despăgubirii.

** Prețurile nu conțin cota TVA.

*** Prețurile conțin cota de adaos comercial și TVA.

**** Nu a fost identificat operator economic producător la nivel național.

MINISTERUL AGRICULTURII
ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 549 din 29 martie 2018

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 4.553 din 19 aprilie 2018

ORDIN

pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 1.846/2.408/2014 privind punerea în aplicare a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 240.925 din 27.03.2018 al Direcției generale politici agricole, ținând cont de prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 alin. (1) din Legea nr. 145/2014 privind stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare, al art. III din Legea nr. 70/2018 privind modificarea și completarea Legii nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, al art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare, precum și al art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale și viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 1.846/2.408/2014 privind punerea în aplicare a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 4 decembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Primarii eliberează atestatul de producător, la cerere, producătorilor agricoli persoane fizice care optează pentru desfășurarea unei activități economice în sectorul agricol, pe baza datelor din registrul agricol, în termen de 5 zile lucrătoare de la data solicitării, cu avizul consultativ emis potrivit prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 145/2014, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Atestatul de producător cuprinde informații privind numele, prenumele și datele de identificare ale producătorului agricol, pe baza datelor din registrul agricol.

(3) Atestatul de producător este valabil 7 ani de la data emiterii.

(4) Solicitantul atestatului de producător are obligația de a informa autoritatea emitentă cu privire la modificările intervenite în datele înscrise în registrul agricol, care vor fi cuprinse în atestatul de producător.”

2. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Atestatele de producător eliberate în baza prevederilor Legii nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare, până la data intrării în vigoare a Legii nr. 70/2018 privind modificarea și completarea Legii nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, pot fi utilizate până la expirarea perioadei de valabilitate a vizei aplicate pe acestea.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Paul Stănescu

Modelul și conținutul atestatului de producător

ROMÂNIA

Primăria, județul

În temeiul prevederilor art. 3, art. 4 și ale art. 5 alin. (1) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere cererea dlui (dnei), în calitate de titular(ă), domiciliat(ă) în județul, localitatea, str. nr., legitimat(ă) cu CI/BI seria nr., cod numeric personal (CNP), și înregistrată la primărie cu nr. din,

pe baza datelor din registrul agricol, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2014, cu modificările și completările ulterioare,

se emite

ATESTAT DE PRODUCĂTOR

SERIA NR.

pentru, domiciliat(ă) în județul, localitatea, str. nr., legitimat(ă) cu CI/BI seria nr., cod numeric personal (CNP), înscris în registrul agricol, tipul, volumul, poziția nr.¹

Valabilitatea prezentului atestat de producător este de 7 ani de la data emiterii, respectiv de la până la

Data emiterii

Primar,

.....
(numele și prenumele, semnătura, ștampila)

¹ Se menționează toate secțiunile existente în registrul agricol.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

